

SPEAKER GARNER JE ODGOVORIL PREDSEDNIKU.

NAČRTI, KI JIH JE OZNAČIL
ZA "KORITARSTVO" SO V SOGLASJU
S PREJŠNIMI NAČRTI VLADE

Ker predsednik ne more sestaviti reformnega programa, skuša dobiti za svojo nezmožnost potreben alibi. — Odkar je Hoover v Beli hiši, je narasel vladni primanjkljaj za štiri milijarde dolarjev. — Ako ne bo Garnerjev načrt sprejet, bo predsednik odgovoren za poslabšanje položaja.

WASHINGTON, D. C., 29. maja. — John N. Garner, speaker v poslanski zbornici, je podal danes potom demokratskega narodnega odbora odgovor na zahtevno predstavnika Hooverja, da pomenja sprejem Garnerjevega načrta koritarstvo, od katerega upajo demokratje profitirati pri volitvah meseca novembra.

— Predsednik je bodisi nezmožen, ali pa noče sestaviti zadostnega fiskalnega programa, — je rekel Garner, ki se bo, kot znano, potezal za predsedniško kandidato.

Tozadevni program bi moral odgovarjati potrebam sedanega časa. Hoover ga ni sestavil in vsled tega je jasno, da si mora poiskati nekak alibi. Nič lažjega mu ni bilo kot zvaliti vso krivdo na kongres.

Voditelj demokratov v poslanski zbornici, kongresnik Raymery iz Illinois, je očital Hooverju, da pluje v svojo lastno skledo, ako pravi, da pomenja Garnerjev program "koritarstvo".

Skoro vse načrte, ki jih vsebuje Garnerjeva predloga, je svoječasno že Hoover priporočil, oziroma izhajajo od njegovega prednika Coolidgea.

Odkar je Hoover v uradu, je narasel vladni primanjkljaj za štiri milijarde dolarjev, torej za dvakrat tako veliko svoto kot jo zahteva Garner za odpravo nezaposlenosti.

— Demokratje so sestavili načrt za pomoč nezaposlenim in za odpravo depresije. Ako ne bo ta načrt uveljavljen, bo Hoover odgovoren za posledice.

WASHINGTON, D. C., 29. maja. — Bivši zvezni senator Reed, ki se bo potezal na demokratski konvenciji za predsedniško kandidato, je rekel danes časniškim poročevalcem, da bi bilo po njegovem mnenju potratno uporabljati javni denar za nepotrebne javne gradnje. Ko so ga opozorili, da je istega mnenja tudi predsednik Hoover, je rekel Reed: — V tem slučaju ima Hoover popolnoma prav.

Bivši senator je nato opozoril javnost na "vladne" palače, katere so pred kratkim zgradili v Washingtonu.

— Brez trgovinskega, delavskega in poljedelskega urada bi prav lahko izhajali, in če res hočemo štediti, bi morali predvsem odpraviti vse nepotrebne upravne podružnice.

— V glavnem stanu Arthura Hydesa (poljedelskega tajnika) je vse polno uradnikov, ki nimajo niti najmanjšega pojma o pridelovanju žita.

Reed je rekel nadalje, da bi se zvezna vlada sploh ne smela baviti z nalogo, kako bi se pomagalo nezaposlenim. — Vlada ni nikaka ubožnica, — je dejal.

Nato je pojasnil svoj program, ki se glasi: — nobenega vladnega denarja bi ne smeli brez potrebe trošiti; prohibicijo je treba odpraviti; uvesti je treba zmeren davek na prodajo; tarif je treba znižati ter znižati davke, kakor hitro bodo dovoljevale o-koliščine.

Državni kancler Bruening odstopil

VETERANI SO DOSPELI V WASHINGTON

Tristo jih je dospelo v glavno mesto. — Trudni so in lačni. — Stanujejo v prazni trgovini.

Washington, D. C., 30. maja. Tristo zagorelih in lačnih veterani iz svetovne vojne je prišlo iz daljnega zapada v Washington na vojaških tovornih avtomobilih države Maryland ter so odločili, da ostanejo v glavnem mestu toliko časa, da jim kongres in predsednik izplačata preostalo polovico bonusa.

Policija na motornih kolesih, ki jih je spremljala skozi državo Maryland, jih je spremljala tudi čez mejo District of Columbia, nato po Massachusetts Avenue v glavni stan Volunteers of America, kjer je bil za veterane pripravljen pripravek.

Pozneje so korakali v svoje stanovanje, ki jim je bilo pripravljeno v neki bivši veliki trgovini, eno miljo izven Washingtona.

Priprave za sprejem veteranov se niso izvršile popolnoma gladko. Policijski komisar general Pelham D. Glassford je v vojaškem skladišču v Fort Myer, Va. kupil hrane za \$120.00. Objavljen na vojaška kuhinja ni prišla, vsled česar je general Glassford naprosil Volunteers of America, da kuha za veterane.

Veterani so trdno namenjeni ostati v Washingtonu, da dosežejo svoje zahteve, četudi general Glassford trdi, da se jih bo rešil v dveh dneh. Veteranci pravijo, da bodo ostali, če treba, do leta 1945, do katerega časa potečejo certifikati za bonus in morajo biti takoj izplačani. Tekom tedna bo prišlo še več tisoč veterancev, ki bodo skupno zahtevali, da jim vlada izplača bonus v znesku 2 milijonov dolarjev.

Skupina, ki je prva prišla v Washington, je kazala zanimivo sliko. Njen voditelj Waters, je star okoli 35 let, visoke, vitke postave, zagoren in iz njegovih sivih oči sije odločen pogled. Obleden je v civilni khaki z visokimi čevlji, kakoršne nosijo drvarji. Njegovi tovariši nosijo vse različne obleke, nekateri delavske površne obleke, drugi obrabljene navadne obleke, nekateri tudi športne khaki obleke. Vsem je bilo videti, da so utrujeni in da na potu niso mnogo jedli.

Policijski komisar Glassford je ponovil svojo zahtevo, da skrbijo kongres za vzdrževanje veteranov. Rekel je: — Za njih oskrbo mora kongres dovoliti potrebno vsoto, ali pa jih moramo pognati iz mesta.

WASHINGTON, D. C., 30. maja. — Navzlic prazniku je danes kongres zboroval. Predsednik Hoover se je že sinoči vrnil s svojega letovišča v Rapidan gorovju.

Pri spominskih svečanostih na Arlington narodnem pokopališču sta govorila bivši senator James Reed iz Missouri in kongresnik Sol Bloom iz New Yorka.

E. T. SWIFT SE JE UBIL

Ravnatelj Packing Co. je padel skozi okno. — Bil je zdrav. — Njegovo premoženje se je zelo zmanjšalo.

Chicago, Ill., 30. maja. — Edward F. Swift, predsednik Swift & Co., ki je zavzemal odlično mesto v trgovskem in družabnem življenju, je padel z okna iz svojega stanovanja v osmem nadstropju v North State Parkway. Bil je na mestu mrtev. Star je bil 68 let.

Njegova družina zatrjuje, da je bil Swift pri najboljšem zdravju, samo da je bil nekoliko nervozen.

V uradu Swift Co. zatrjujejo uradniki, da so njegove finančne razmere v najlepšem redu. Toda zadnje čase je bilo njegovo premoženje vsled padea njegovih delnic zelo prizadeto. Delnice so namreč padle v ceni za polovico vrednosti.

Swift je kot ponavadi vstal ob pol sedmih in je zajtrkoval. Služkinja, ki mu je stregla, mu je tudi prinesla jutranje časopise.

Ob 8.45 pa je opazil njegov sofer, ki ga je čakal, da popelje gospodarja v njegov urad, da nekaj pada iz nekega okna. Nato telefonirala na tla človeko trlapo in sofer takoj spozna svojega gospodarja.

Služkinja zatrjuje, da je bilo okno zaprto, ko je šla iz sobe. Najbrže je Swift okno, katero je bilo zelo težko odpreti, odprl, pri tem omahnil in padel skozi okno.

Ko je Swifta zadela nesreča, se je njegova žena ravno oblačila. Njegov sin je bil po telefonu obveščen v svojem uradu v Continental Illinois Bank in je takoj prišel v stanovanje svojega očeta. Veliko trkvo je ustanovil Edwardov oče Gustavus F. Swift leta 1875. Bil je prvi, ki je v Chicago prišel klati živino in pošiljati meso po vsej Ameriki. Po njegovi smrti leta 1903 so prevzeli veliko podjetje njegovi štirje sinovi, med katerimi je bil Edw. Swift ves čas predsednik družbe.

ANGLIJA SE NE BRIGA ZA ODPLAČILO DOLGA

London, Anglija, 27. maja. — Finančni tajnik v zakladniškem ministertvu, major Walter E. Elliot, je v poslanski zbornici naznanil, da Anglija nima še nikakega načrta, da plača prvi obrok svojega dolga Združenim državam po preteku Hooverjevega moratorija.

Naročite se na "Glas Naroda" — največji slovenski dnevnik v Združenih državah.

VROČA TLA ZA KAROLA

V članku brez podpisa namigava pisec na francoskega kralja Ludovika XV. — Razmerje kralja z gospo Lupescu.

Dunaj, Avstrija, 30. maja. — Nek skrivnostni pisec s sledečim podpisom " " in o katerem splošno nisljijo, da je markiz Aleksander Averssen, 69 let stari bivši ministrski predsednik in voditelj romunske stranke, je povzročil v Bukarešti veliko razburjenje s prikritim svarilom umora kralju Karolu II. in gospej Lupescu, s katero je živel v prenesenstvu v Parizu, ki pa sedaj živi v vili Filipescu parka v Bukarešti. Zadnje čase ima v svoji vili obsežne sprejeme in izgleda, kot bi se pripravljala na nekaj zelo važnega. Pojavlja se tudi mnogo v gledališčih.

Ze nekaj tednov objavlja " " svoje članke in pred enim tednom je omenil umor francoskega kralja Henrika II. Iz članka je jasno, da pisec namigava na kralja Karola. Po vseh restavracijah, po kavarnah in po ulicah ljudje razpravljajo o njegovem zadnjem članku, v katerem omenja vpliv madame du Barry na francoskega kralja Ludvika XV.

V tem članku pravi pisec, da so mogli le sužnji in lakajji častiti kralja. Že v svoji mladosti je bil Ludvik XV. uganka dvornim krogom. Kraljeva rodovina in vlada so ga prisilili, da se je poročil s hčerjo odstavljenega poljskega kralja Marijo Leszcynsko.

— Pa četudi je bila mlada žena lepa na duši in telesu, jo je Ludvik zapustil, in je obnovil svoje prejšnje življenje, — pravi članek. — Mesto kraljice je vladala Franciji ženska, ki jo pozna zgodovina pod imenom du Barry. S svojo lepoto je zaslepila slabotnega kralja. Kupil ji je vilo in ji plačeval na mesec 300.000 ludo-rov.

Ministre je odstavljala in nastavljala druge. Kdor je hotel od kralja kako uslugo, se je moral najprej zglasiti pri njej. Leta 1793 je francoski narod spoznal svoje ponižanje in je pripeljal du Barry pred revolucionarni tribunal. Umrla je na gilotini.

Iz te primere je jasno, da se isto godi sedaj na Romunskem. Princeza Helena, ki je hči odstavljenega grškega kralja, se je ločila od Karola leta 1928, ko je Karol odšel z gospo Lupescu v Francijo.

Pri besedah "kupil ji je vilo", so se vsi čitatelji spomnili, da je pred kratkim kralj Karol kupil gospej Lupescu vilo v Filipescu parku.

Po celi Romunski krozi tudi govorica, da je pred nekaj leti nek vedeževalec prerokoval, da bo kralj umorjen kmalu nato, ko bo pogorel njegov grad. Pred dvema tednoma je v resnici pogorel njegov grad v Sinaji.

ARETACIJA ČASTNIKOV V JUGOSLAVIJI

Dunaj, Avstrija, 30. maja. — Nepotrjena poročila iz Zagreba naznanjajo, da je bilo aretiranih več vojaških in pomorskih častnikov, ki so osumljeni, da so bili v zvezi z zadnjim republikanskim gibanjem v Mariboru.

VODITELJI NEMŠKIH STRANK PRI PREDSEDNIKU HINDENBURGU

BERLIN, Nemčija, 30. maja. — Danes je odstopil kabinet državnega konclerja Brueninga. Pri dopoldanski kabinetni seji je bilo sklenjeno, da ni mogoče premostiti nasprotij, ki so nastala med Brueningom in predsednikom nemške republike, Pavlom Hindenburgom. Nato je sprejel Hindenburg Brueninga v avdienci, in pri tej priliki mu je slednji izročil svojo resignacijo.

Hindenburg je resignacijo sprejel, prosil je pa Brueninga, naj še toliko časa vodi državne posle, da mu najde primerne naslednika.

Nadaljnih razvojov zaenkrat še ni mogoče prerokovati. Nekateri domnevajo, da bo poteklo precej časa, predno se bo položaj izčistil.

Popoldne se je Hindenburg posvetoval s predsednikom državnega zbora, Pavlom Loebe-jem ter z voditelji raznih politič. strank.

Kot se čuje, se bo podal Bruening na počitnice, ker noče biti udeležen pri razpravah in pogajanjih, kojih cilj bo stvoritev novega kabineta.

Časopisje se na dolgo in široko peča s sedanjo akutno vladno krizo in opozarja javnost na dejstvo, da je bilo Brueningovo ministertvo izmed vseh povojnih ministertev najdalje na krmilu.

Bruening je bil dve leti in dva meseca nemški državni kancler.

PES JE ODKOPAL GOSPODARJEV GROB

Ripley, Tenn., 30. maja. — Kako zvest je pes svojemu gospodarju, nam pove naslednja povest:

Pes z imenom Spot, ki je živel s svojim samotarškim gospodarjem Johnom S. Hendrix v koči na pečinah nad reko Mississippi, Hendrix je umrl in sosedje so ga zakopali, psa pa je vzel farmer Sammy Smith. Spot pa ni hotel jesti. Po treh dneh je nenadoma izgnil.

Smith, misleč, da je šel pes iskat svojega gospodarja, gre v kočjo umrlega samotarja. Tam je videl, da je pes skupal jama v grob in je tam ležal mrtev na krsti svojega gospodarja.

Spotu je počilo srce. Smith je grob zopet zagrnil.

V MEHIKI ZAPIRAJO CERKVE

Mexico City, Mehika, 30. maja. Katoliški krogi so prejeli sporočilo, da se morajo na odredbo guvernerja Adalberto Tejeda zapreti vse cerkve v Orizaba v državi Vera Cruz. Mesto ima 40.000 prebivalcev. Guverner pravi, da so duhovniki brez državnega dovoljenja opravljali svojo službo in da so pozivljali ljudstvo, da se ne pokori državnim zakonom glede cerkve.

Država Vera Cruz je lansko leto v juniju sprejela postavbo, ki do- loča po enega duhovnika na 100 tisoč prebivalcev, ali trinaest duhovnov za celo državo, med tem ko je bilo do tedaj v državi 123 duhovnikov.

POCENI JE KUPILA SVOJE POHIŠTVO

Frederick, Md., 27. maja. — Mrs. Thomas Hargrave je zopet kupila svoj avtomobil in vse pohištvo za \$1.12, ko je šerif zaradi neplačane najemnine na javni dražbi prodal njeno lastnino.

Sosedje so se zbrali okoli šerifa in enega deputija. Pa kadar je bil kak predmet postavljen na dražbo, ni nikdo ničesar obljubil kot samo Mrs. Hargrave.

Za svoj avtomobil je ponudila 5 centov in ga je dobila. Postelje, stole, mize, peč in fonograf je dobila za isto ceno. Za preprogo je ponudila samo dva centa in jo je tudi dobila. In svojo lastnino je dobila za \$1.12.

ZAPLEMBE POSESTEV V MEHIKI

Mexico City, Mehika, 29. maja. Guverner države Hidalgo, Vargas Lugo, je prvi uporabil novo agrarno postavbo in zaplenil Cruz Azul cementno tovarno.

Postava, ki je bila sprejeta 1. maja, dovoljuje, guvernerju, da zapleni vsako privatno posest, ako se mu zdi, da je potrebna za državne potrebe.

Lastniki so prejeli tretino cene, ostali znesek pa jim bo v obrokih izplačan v dvajsetih letih.

Zaradi Cruz Azul naprav je bil že dolgo časa hud spor. Lastniki so tovarno že prej zaprli in postavili novo tovarno izven države. Guverner je zavzel stališče, da so lastniki s tem, da so zaprli tovarno, kršili prstavo, ker je bilo tako mnogo delavcev brez dela in je bili v interesu države, da v tovarni zopet prične z obratovanjem.

Zagovorniki lastnikov bodo vložili tožbo proti zaplembi, češ, da je postava protustavna in napad na privatno lastnino. Zadeva bo najbrže prišla pred najvišje sodišče, ki bo končno veljavno razsodilo.

NOVA STRANKA NA ROMUNSKEM

Bukarešta, Romunska, 29. maja. Pod vodstvom senatorja Taterscu je bila ustanovljena stranka narodnih socializmov. Kot je bilo naznanjeno, ima stranka za načelo, da pobija socializem in boljševizem. V svojem naznanilu pravi nova stranka, da mora braniti celo evropsko civilizacijo, ker meji na sovjetsko Rusijo. Stranka pa nima nobenih stikov niti z italijanskimi, niti z nemškimi fašisti.

Peter Zgaga

Nekaj najboljšim hranim za rezervo in pa za posebno svečane prilike. In ko bodo te uporabljene, upam, da se bodo druge nabrale.

Človeku, ki piše kolono, mora biti vsakdanje življenje neusahljiv vir, ki pa seveda ni vedno enakega okusa in vedno enako deroč.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

STEVAN GALOŽAŽA:

ONA ŽENA S KMETOV

Štiri leta je bil lutka in budalo, zdaj pa mu je krogla zdrobila lobanjo in v treh minutah je bil mrtev. Če se revež bori za sebe, je to razumljivo in jasno. Ako pa revež umira za carja in domovino carjevo, je to norišnica. Ko so se pod konec vojske vendar začeli uniformirani reveži dvigati k uporu, da osvoje oblast, je on kar naprej ostal na meji. In posrečilo se mu je, da je še zadnji čas poginil za carja in domovino, nekaj dni pred koncem vojske. Ko je glas o tem prispel v njegovo vas, tega carja in te domovine ni bilo več. Vojak je poginil bedasto, brez smisla, kakor je že to v navadi. Kaj je on edini?

A ko je žena njegova prekrivala s pepelom ogorke na ognjišču, je razmišljala tako-le:

— Mučil se je celo življenje; bolje mu je danes mrtvemu kakor meni živi.

Njej je ostala hiša. Hišica v nacionalnem stilu: pokrita s slamo, pod njo ilovnat. In še: kravo, čral in pol zemlje in dve kokoši. To se pravi, biti posestnik.

Ko je po vojski stopila v intimnejše odnose z davki in dolgovi je kmetka iluzija o samostojnosti in posestvu razpršila; približno tako kakor vera v Boga med proletarci. Tako ji je zmanjkalo vsega in s svojim devet letnim sinom je prišla v mesto za delom. Berta se je s sinom naselila na periferiji pri nekaj stari babi, katera je dajala v najem postelj in tuberkulozne barike za dva dolarja in pol mesečno. Ti trije živijo skupno v tej sobi s štedilnikom.

Berta išče dela, a malč čaka jeseni, ko bo mogel v četrti razred ljudske šole. Čudi se velikemu mestu in veseli se, da vidi stvari, o katerih doslej niti sanjati ni mogel. Pa to mesto je zares lepo. Ima krasne cerkve, šole in kasarne. Ima književnike, ki pišejo, kadar jim ide na kolenih ljubice. Ima tudi gospoda Šariča, ki zaposluje 500 delavcev v gozdni industriji in pri katerem je Berta dobila nekega dežnega jesenskega dne službo.

Ribala je ali biksala, kakor se to pravi, sedem podov v sedmih sobah milostljive in milostljivega. Milostljiva je prišla do sklepa, da je danes težko shajati z deklami iz mesta, ker zmerom nekaj hočejo pa nikdar jim ni prav. Zato je iskala pošteno ženo s kmetov; in srečna je bila, ko je zvedela za Berto, zakaj ona je bila ta poštena žena s kmetov. Kaj se je norda enkrat samkrat reklo o navičnosti sirote, da je postenje? Posteno je delala, pa ceneje kakor one iz mesta; zakaj za pet dolarjev ni samo biksala, temveč spotoma napravila milostljivi še drugih stvar-

ri za katere so hotele one iz mesta več plače. Berta je torej spotoma umivala posodo, spotoma snajžila čevlje, spotoma nosila drva in sptoma prala perilo. To se naziva v malem oglašniku: Rabimo ženo za groba dela. Berta se je javila in bila takoj sprejeta.

— Vi ste marljiva žena, zato vam od srca dajem teh pet dolarjev, — pravi milostljiva Šarič.

— Kaj hočete, milostljiva, moramo delati, če je dete pri hiši.

— Lepega dečka imate. Kaj že rodi v solo?

— Hodil v četrti razred.

Berta dela po celi dan, biksa tako, da izbiksa pet dolarjev in karvo zjutraj. Pa prepričana je, da je ta vsota visok denar. To prepričanje je prinesla s seboj s kmetov. Večna, da je treba na kmetih mnogokdaj prodati, da dobiš pet dolarjev. A tu, v mestu, ne prodaj nič.

Delaš, a prvega dobiš plačo kot uradnik. V njene kmečke možgane ni šlo, da niti pet dolarjev ni prejela Berta — človek, temveč Berta — tovarna živina. Ko jo na večer sosed prepričava, da ji ta njena milostljiva stvarno kraje,

ker ji odtrguje ono, kar bi morala svoje delo dobiti, ga Berta mirno gleda pa redko kaj kapira, prav kakor one dve kokoši, ki sta odšli pred tremi meseci na dolgove in davke skupno s hišo, kravo in onim čralom in pol zemlje.

Cestokrat je v njeni glavi nekaj blisnilo; vzklikla je neka misel, pa ena ni razumela, kaj je to in kam kaj postavi ta in oni občutek ali misel. Tako se tudi zdaj ne more vseliti v njeno glavo zavest, da je postala pravilo in sestavni del onih, ki za težko delo prejema malo plačo. Še molči, ne gane se. Za njo je milostljivi gospod ni menil. To je stvar milostljive. On si ni nikoli zapomnil niti imena in jo je vedno klical "ona žena s kmetov".

A milostljiva je skrbela za Berto. Ne samo, da Berta zasluži pet dolarjev. Milostljiva je odkrila, da je zraven fizične hrane potrebna tudi duhovna. Enkrat je poslala Berto v gledališče, da bi videla "Sestrično iz Varšave", drugi krat "Grofice Marico", a tretji krat "Madono spalnih vagonov". Milostljiva je hotela vršiti kulturni vpliv, da bi tudi ona imela svoj eksperiment, o katerem bo s šarmem poročala v nekem društvu, kjer je ona prednica.

Ta eksperiment se je za Berto žalostno končal. Ko je drugi dan po gledališču prišla na delo, jo milostljiva perverzno vpraša:

— No, Berta, kaj ste videli?

— Peli so, milostljiva, pa tekali po oni sobi. Milostljiva, od česa ti ljudje žive?

— No, slišite, Berta, kaj ni to na

vas nič delovalo, kaj niste nič razumeli?

— Nič, milostljiva.

— Berta, pa kako to? Rada bi vas malo više dvignila; me razumete, kaj pravim? Da zajamete, kaj je lepo, da se oplenite, da ne boste tako, nekako....

— Milostljiva, kaj sem vam za-krivila? Vsa dela, ki mi jih dajete, opravljam.

— Ne, Berta, ah... ne razumete. Ne mislim tako. Mislim, da bi morali uživati, kadar vidite kaj lepega, in mislite nekako drugače.

— Joj, milostljiva, pa kaj čem s tem, ko to ni moje. To je njihovo lepo. Vsak misli tako kakor živi.

Milostljiva je napravila prezirljivo grimaso na te spontane Bertine besede in odšla, da bi sporočila dragemu soprogu svojo veliko konstatacijo:

— Sifozovo delo.

— Kaj?

— To se ne dajo odgovoriti. Nima jo smisla za višje stvari. Berta ostane Berta.

— Katera Berta?

O tem svojem poskusu bo milostljiva Šarič referirala na seji "Društva za podvig kulture pri ženah". Potem se bo razvila debata o tem, kako to, da neka Berta nima smisla za gledališče in literaturo, kratko, za višje življenje. Ker tam ne bo nikogar, ki bi tem ugodnim damam iz odličnega društva in temu gledališču in tej literaturi povedal resnico, se bo debata končala s takozvano koristno izmenjavo misli. O tej koristni izmenjavi misli bo prinesel neki jako koristen časopis obširen članek in to bo prav primerno in nenavadno koristno.

Berta pa bo še naprej delala po cel dan za pet dolarjev mesečno; in Berta še naprej ne bo mogla uživati onega, kar nima z njo nikake vezi in česar ona nima. Razorano njeno lice je odprta knjiga, katere milostljiva ne razume in neče čitati. Med tem ko se tla milostljive gospe Šarič pod Bertinimi rokami blešče od sijaja, njeno lice vse bolj bleedi. Sijaj s svojega lica je Berta vsak dan polagala v tla — pod noge milostljive Šarič in milostljivega gospoda direktorja.

Ta umira za tega, a oni za onega.

Po volji božji in narodni je Berta te jeseni umrla. Vsa mokra od potu se je urno vračala domov na periferijo, a pljučnica je končala z onim, kar se imenuje življenje in kar se imenuje Berta. Izmozgana in bleda kakor šolska zgodovina, gleda s zaprepačenim pogledom svoje dete. Ali ga je morda hotela prositi za odpustanje, ker ga je ročila? Pa dete bi se tedaj razjokalo.

— Tam, sinko, na klopi, imaš sira, vzemi vse!

Kadar umira revež, dobiva pravica fizionomijo uganke. Vse iluzije iz Bertinega življenja so se spremenile v vprašaj; s tem vprašanjem (Nadaljevanje na 4. strani.)

BOJ MED INOCENTISTI IN OROŽNIKI

Na službenem pohodu po občini Petrunji v Besarabiji je odkrila skupina petih orožnikov podzemno špijo in vdrla vanjo. Kmalu pri vходу pa je patrolja naletela na nepričakovane ovire. Jama je bila zastražena po vohunih sekte inocentistov, ki so s krikom in vikom napadli orožnike, da so morali rabiti ostre naboje. Pri tem spopadu, v katerem sta bila dva inocentista usmrtena, štirje pa hudo ranjeni, se je sekta nagih inocentistov, broječa kakšnih sto mož žena in otrok, umaknila v nezna-ne predele špije in skušala pobegniti skozi drug izhod na plano. Orožniki niso bili kos množici in so pozvali na pomoč vaško prebivalstvo, ki je polovilo kakšnih 20 članov sekte. Ostali so se poskrili v podzemno špijo, od koder se niso več pojavili.

Inocentisti so ruska verska sekta ki se drži nauka, da se je mogoče le z grehom odkupiti in izvelečati. V nekem pogledu so sorodni duhoborcem, zbirajo pa se v skrivališčih, kjer se vdaajo svojim obredom. Sekta je prepovedana, njeni privrženci se rekrutirajo večinoma iz nevednih in lahkovernih elementov. V špiji inocentistov v Petrunji ležijo baje veliki zakladi, zlate svetniške slike, z dragulji okrašene kupe in dragocene preproge, ki jih hočejo oblasti odvzeti prepovedani sekta, njene člane pa razgnati, da se ne bodo več zbirali k orgijam.

PRIMORSKE NOVICE

V Zapužah pri Ajdovščini ima gostilno Marino Berretta. Pretekli teden je zgorelo poslopje z vsem pohištvom in vso opremo. Lastnika Berretta ni bilo doma. Na pomoč je klical služkinjo. Došlo je nekaj vojakov in potem gasilci iz Ajdovščine, toda bilo je že prepozno, ker se je ogenj v vetru naglo razširil. Berretta ima škode okoli 50.000 lir, zavarovan pa je za 65.000. — Vnele so se baje saje in povzročile požar.

POZOR, ROJAKI!

Sledeče stranke so svojočasno izročile potniškemu oddelku Sakser State Bank razne listine v svrhu preskrbe potnega lista. Listine, ki jih hrani banka so: stari potni listi, domovinski in krstni listi, delavske knjige, državljski papirji itd.

Imena strank objavljamo, ker želimo, da se nam zglašijo, da jim zamoremo listine vrniti.

Frank Anzur, Jožef Bergant, Ivan Bric, Anton Ceh, Jakob Creslovnik, Frances Dragar, Jožef Gustinčič, Jakob Hrzenjak, Matt Jurkovich, Angela Kosirnik, Mary Kotnik, Frank Kos, Ivan Kraker, Frank Krasovec, Anna Lubšina, Franciška Majhen, Florian Marenge, Jožef Medved, Jožef Mezie, Frederik Wm. Meuser, Anna Music, Johan Nemeec, Franciška Poje, Jakob Popit, James Potisek, Ivan Požar, Gregor Primec, Ivan Skender, Fani Stariha, Jožef Sterk, Matija Svet, Fanie Wolf, Antonio Zell. — Sakser State Bank in Liquidation, 34 Mulberry St., New York, N. Y.

PESNIK in BANDIT

Spisal

AL. JENNINGS

30

— Gospod polkovnik, se je tedaj stari obrnil k meni, jaz ne vem, zakaj se zmirom tako pačite in tako plešete.

— Za Boga, Vaša milost, mene niti malo ne veseli, da bi tukaj utonil.

In potem se je stvar spet začela od kraja. Carnot nam je zatrjeval, da bo vsakogar na mestu ustrelil, kdor bi ga kdaj pozneje hotel ogovarjati kot bivšega kaznjencea.

In vendar ni mogla biti smisel na to sramotno za nikogar tako strašno kakor za Billa Porterja. Mnogokrat smo govorili o tem. Toda on je svoja čuvstva zmirom skrival za svojimi šaljkami.

In vendar ni mogla biti misel na to sramoto za nikogar tako strašno kakor za Billa Porterja. Mnogokrat smo govorili o tem. Toda on je svoja čuvstva zmirom skrival za svojimi šaljkami.

Samo prav poredek se je za spoznanje odgnila rahla zavesa. Ko sem mu nekega dne pripovedoval o nezaljšani tragediji "velikega Joea", Indijanca iz Buckove tolpe, sem mislil, da bo padel v nezavest. Njegov obraz, ki je bil zmirom miren in na katerem je zmirom ležal izraz neke zaprtosti vase, je naenkrat postal siv in tog. Prvi hip ni ničesar spravil iz sebe. Potem je hotel naenkrat zapeljati razgovor na druge reči. Toda stari Carnot se ni strinjal s tem in tedaj bi bilo skoraj prišlo do čisto resnega razdora med njima.

Joe je nekaj mesecev ležal v bolnici. Nekega večera se je razširila vest, da je umrl. Moj prijatelj, prav tako ropar, ki je v bolnici stražil, je prišel k meni v poštni urad.

— Jennings, stopi z menoj. Rad bi ti nekaj pokazal, mi je skrivnostno zašepetal.

— Kaj pa je?

— Joea so zavili in zvezali, da ga pošljejo v mrtvašnico, pa ni umrl.

— Za božjo voljo! Saj ni mogoče.

— Stopi z menoj, pa boš videl.

Šel sem za njim. Joe je ležal v svoji postelji z zavezanimi nogami in z robcem čez oči.

— Poglej sem, mi je zašepetal ropar.

Vzel je svoj žepni nožiček ter je Indijanca prasil po stopalu. Koleno se je se je zgenilo in vse telo je zatrepetalo. Meni je od gnusa prišlo slabo. Skočil sem k Porterju.

— Veliki Joe ni mrtev, sem mu dejal. Ti moraš to povedati mrliškemu ogledniku.

— Saj ti hudiči sami vedo, je siknil Porter. Povedal sem jim. Pa bi nas menda vse skupaj najrajši žive pokopali. Prokleta banda. Ampak enkrat ni bodo še vsi skupaj prišli v roke.

In planil je stran. Jaz sem se vrnil k Indijancevi postelji.

Porter je prišel z zdravnikom, ki je imel nočno službo. Medtem je Joe že odprl oči. Ko je zdravnik vzel njegovo roko, da mu potipa žilo, se je Joe naenkrat vrgel na stran.

— Piti... Vode!

Bilo je, kakor da njegovo strto memranje trga tišino okrog nas. Vsi štirje smo se od groze umaknili na ta šepet moža, ki so ga že kot mrtveca zvezali in zavili v mrtvaški prt.

Doktor je sam odgnil rjuho. Čuvaj je planil po vodo. Jaz sem se vrnil v poštni urad.

Naslednjo noč je Joe spet imel napad.

— Zdaj je mrtev, je dejal mrliški oglednik je bil še od zadnjega dogodka ves prevzet. Zdaj ga pustite mrtvega. Da se mi nobeden izmed vas, hudičevi razbojniki, ne spušča ž njim v kakšen direndaj.

Ogromno, žolto, izžeto telo so prepeljali v mrtvašnico in ga položili na tla nekakšne velike kadunje, ki je bila vdolana v cementu tla ter je bila skoraj tri čevlje globoka. Tja so polagali mrtvece ter jih posipali z drobič ledu. En dan se je truplo hranilo tam, če niso dotlej prijatelji prišli ponj, so potem zdravniki seicirne vaje priredili. Kar je nazadnje še ostalo od

ščine, so vrgli v nekakšen surovo zbit lesen zaboj in zagreblji vse skupaj v jami na kazniškem pokopališču.

Veliki Joe je umrl neko soboto zvečer. Nočni čuvaj je navadno žvižgaje vozil svojo karolo v mrtvašnico mimo poštnega urada. Ker se je pogostoma za trenutek ustavil pri Billyu, sva ga povečini čakala.

— No, torkrat je pa Joe vendar le doživel, da je po njem, nama je zaklical mimo grede ter s svojo karolo zadovoljno ropotal dalje.

To, kako se je jetnišnica obnašala do svojih mrtvih, je bilo nekaj strahotnega, živalskega. Ravnali so z njimi, kakor s kupom gnoja, kakor s erknjenim psom. Ob navidezni smrti velikega Joea sem se ves zgrozil. Pobilo me je, da skoraj nisem mogel več živeti, vsega me je prevzel gnus.

V nedeljo zjutraj sem stopil v mrtvašnico. Radoveden sem bil. Bila je temna lesena baraka daleč stran, blizu plinarne. Straža je šla z menoj in skupaj sva odprla vrata.

To, kar sva videla, je bilo nekaj tako groznega, bilo je kakor udarec po senili. Bilo nam je pri duši, kakor da se iz strašne kadunje steza vlažna mrlja roka proti nama in naju s krvjo škropi v obraz. Grla se mi je zadržnilo. Čuvaj se je s sklepetajočimi zobmi lovil za moj rokav. Veliki Joe, ki so ga bili položili na dno kadunje, se je spet osvestil.

Sredi noči se je bil v mrtvašnici prebudil ter je poskušal, da bi zlezel iz kadunje. Njegovo strahotno dolgo lehti so se s krempljastimi rokami stezale daleč naprej in njegovo telo je viselo čez rob. Njegova glava je ležala na cementnih tleh, kakor da je bil izgubil ravnotežje ter padel iz kadunje. — Obraz je ležal napol obrnjen k nama, z enim licem pritisnjen ob tla, ter je strmel v našo z odprtimi usti in izbuljenimi očmi.

Precej po dvanajstih sem šel v naš klub. Luiza in Porter sta bila v malem kuhinjskem oddelku. Luiza si je bil svojo pomivalko spet privezal kot predpasnik. Porter pa, ki je bil v svojem sivem jetniškem odelu brezhibno čist in lep, si je bil privezal temno modro ovratnico.

Prodajalec v kazniški trgovinici nam je marsikaj podaril kaj malega za usluge, ki smo mu jih izkazovali. Tako smo nosili najfinejše perilo, lepe bele srajce. Za posebne prilikoosti smo se lahko oblekli kakor gentlemani, samo črna progla na hlačah se ni dala izbrisati. In za Porterja so bile takšne posebne prilikoosti prav za prav zmiraj. Zmirom je bil svoj in skrben v obleki, še celo ob svojih najbolj črnih razpoloženjih, ki jih v jetništvu v resnici nikoli ni manjkalo.

Luiza in Porter sta se ravno kakor dve stari babnici nekaj pričakala zaradi pečenke. Porter je bil fin uživalec ter je lahko sprožil marsikatero vročo diskusijo o posameznih kuharskih užitkih.

— Pa pokusi vendar, — in gospod nadkuhar je Porterju sunil žlico med zobe.

Porter je z jezikom ob nebu pokušal in sesal, počakal trenutek kakor kakšen kraljevski pokuševalec in potem izrazil svoje mnenje.

— Še malo soli.

— Prosim lepo, trikrat sem odmeril po temle tukaj, se je zagovarjal Luiza in trkal ob kuharsko knjigo kot ob svoji dokazilni materijal.

— To vendar ni noben dokaz. Vi bi morali imeti pravo lekarnarsko tehtnico, da bi lahko pravilno tehtali začimbe.

Porter je bil v enem svojem najbolj kipečih, nezadržanih razpoloženj.

— Polkovnik naj odloči.

NADALJEVANJE SLEDI



Vsakourstne KNJIGE

POUČNE KNJIGE
POVESTI in ROMANI
SPISI ZA MLADINO

se dobi pri

"GLAS NARODA"

216 W. 18th Street New York, N. Y.

Telephone: CHELSEA 3678

POPOLEN CENIK JE PRIOBČEN
V TEM LISTU VSAKI TEDEN

DRUŠTVA

KI NAMERAVATE PRIREDITI

VESELICE,

ZABAVE

OGLAŠUJTE

"GLAS NARODA" ne čita samo vaše članstvo, pač pa vsi Slovenci v vaši okolici.

CENE ZA OGLASE SO ZMERNE

ČIN GOSPODA PIJA

ROMAN IZ ŽIVLJENJA.
Za Glas Naroda priredil I. H.

10

(Nadaljevanje.)

— Ako zaupate v mene in moje sposobnosti, potem sprejmite mojo ponudbo. Moje gospodinjstvo je bilo veliko in nemirno, tako da sem bom tudi tukaj kmalu privadila. Do sedaj še nisem našla nikake službe in imam dovolj časa, kar me zelo tare, ker sem navajena vedno kaj delati. Malo pletenja in vezenja ne morem smatrati za resen posel.

Gospa Zadnikova pogleda gospo Hedviko.

— Pošteni ljudje smo, zato hočemo tudi med seboj govoriti pošteno besedo. Prišli ste tu sem, da si poiščete službo. Vsi moramo delati, da se preživimo. Zato tudi vašega dela nočem vzeti zastonj. Moramo se natanko dogovoriti, milostljiva gospa.

— Dobro, s tem sem zadovoljna gospa Zadnikova, — odgovori gospa Hedvika vesela, da je vse šlo po njeni želji. — To bo tudi olajšalo moje razmerje do uslužbencev, ker v meni ne bodo videli neprijazne opazovalke, temveč sebi enako. Nato se bom za vse brigala, kot bi bila sama gospa Zadnikova.

Solze zalijejo gospo Zadnikovo in stisne obe roki lepe in odlične gospe, do katere je imela tiho spoštovanje.

— Kako sem vesela! — pravi tiho. — kako sem vesela! Kako veliko skrb mi vzamete iz srca.

Kmalu sta se pogodili; ni bilo treba mnogo besed. Gospa Zadnikova ni bila malenkostna in tudi ni skoparila, ker ji je bil njen zavod pri sreči. In gospa Hedvika je bila za precej časa rešena skrbi glede stanovanja in hrane za sebe in Pijo.

Hotela se je potruditi, da bi napravila iz tujkega zavoda kraj, kjer bi se počutila doma.

Mogoče je s tem našla tla za novo življenje.

Predno bo ne več mlada in obilna gospa Zadnikova okrevala, bo poteklo še nekaj mesecev.

Gospa Hedvika je bila zelo zadovoljna, ker je bila sama svoja gospodinja.

Tako ji ni bilo treba trošiti svojega malega premoženja, ki ga bo kdaj potrebovala v slučaju kakšne bolezni, ali pa za Pijino balo, da hči ne bi prišla brez kakega premoženja v hišo svojega bodočega moža.

Zdaj se ji tudi ni bilo treba ločiti od Pije, kateri tudi ni bilo treba iti v službo, v kako tujo hišo. To bi jo tudi najbolj bolelo, da bi izročila svojega lepega otroka kakemu drugemu, kot svojemu vplivu.

Gospa Hedvika se je resno zavzela za svoje nove dolžnosti.

Spočetka to tuje nadzorovanje uslužbenec ni bilo prijetno. Tiho so mrmrali. Toda gospa Hedvika je znala kuharico in sobarico z malimi besedami prepričati — kaj bi bilo, ako bi bila hiša prodana in zavod opuščen? Gospa Zadnikova je že o tem premišljevala. Potem bi mogoče vse bile brez dela na cesti. Tako lepe službe ne bi bilo mogoče tako naglo najti.

Dekleta so se uverila, da ima gospa Hedvika prav. Vdale so se in gospa jih tudi ni mučila.

Sama je pridno delala in je dala najlepši vzgled, da ni bilo nobenega lenuha. Ako je morala kaj grajati, je to storila pravično in obzirno.

In bilo je čudno: že po kratkem času je izgledalo, kot da zavod izgleda popolnoma drugače. Vse je bilo lepše.

Miza v obednici je bila vedno bolj skrbno pogrnjena. Nikdar ni manjkalo cvetlic. Gospa Hedvika je tudi odpravila navado, da so gostje vsak na svojem krožniku dobivali jedila kot v gostilnah.

Odredila je, da so bila jedila ponudena na velikih krožnikih, da se je vsako počutil v hiši kot gost.

Seveda se je o tem prej razgovorila z gospo Zadnikovo, ker se je varovala, da bi ji kdo očital, da samovoljno vpekuje novotarije. Gospe Zadnikova je sicer imela včasih kakšne pomisleke, toda gospa Hedvika ji je znala dopovedati, da na krožnikih ne bo ostajalo jedil, ker si bo vsakdo vzela, kolikor misli porabiti.

In gospa Zadnikova ji prihrdi, ker je uvidela, da ima načrt gospe Hedvika mnogo dobrega.

Gospa Hedvika je pogosto tudi presenetila svoje goste s kakim pečivom. Ako je kdo govoril o kaki jedi, ki je bila bolj domačega značaja, je gospa Hedvika skrbela, da je prihodnji dan bila jed na mizi, ko ni nikdo pričakoval.

Gospa Hedvika je imela zadovoljenje, da se izdatki vsled teh izprememb niso prav nič povečali.

Zelo je pazila na želje svojih gostov; njene oči so bile vsepovsod, medtem ko se je razgovarjala s kakim gostom.

Gostje, ki so obiskovali bolno gospo Zadnikovo, niso mogli prehlvaliti gospe Hedvike, tako da je mogla mirno čakati na ozdravljenje zlomljene noge.

Dokaz veliko zmoglosti nove gospodinjice je bil tudi ta, da je bilo vedno toliko gostov, da novih ni bilo več mogoče sprejeti. Tudi sobe so bile vse oddane in celo za več tednov naprej. Gospa Hranstnikova je v sobah napravila nekatere majhne izpremembe, ki so zelo dobro vplivale na goste. Na stene je obesila nekaj slik, na mize je postavila vaze s cvetlicami.

— Želim, da bi se naši gostje počutili kot doma, — je rekla Hedvika gospe Zadnikovi. — Gostje ne smejo videti v našem tujem domu dolgočasne sobe; zvečer morajo biti zadovoljni, da z veseljem ostanejo doma.

Nato je vpeljala še nekaj novega: ob sredah je bila v veliki obednici čajanka od devetih do pol enajstih zvečer in ob nedeljah od petih do šestih. Vsak gost je mogel biti brezplačno navzoč pri teh čajankah in še več, tudi svoje prijatelje so smeli povabiti.

Pečivo in obloženi kosi kruha so bili vsem na razpolago. V kotličku je bila vedno vroča voda pripravljena za čaj, katerega je kuhala in razdeljevala Pija.

Tako je ustvarila gospa Hedvika lepo in zabavno družbo, ki je imela vedno dovolj domače zabave. Tudi vrata iz obednice v sobno sobo, kjer je bil klavir, je gospa Hedvika odprla in marsikateri gost je mogel s svojim igranjem zabavati goste. Pri čajankah je bilo vedno dovolj ljudi, ki so se z veselo zabavali. To je prišlo sčasoma tako v navado, da je vsakdo z veseljem čakal na ta dva večera in nikdo ni te zabave opustil.

In gospa Hedvika je bila s svojo dostojanstveno osebnostjo in veliko ljubeznivostjo središčem teh zabav.

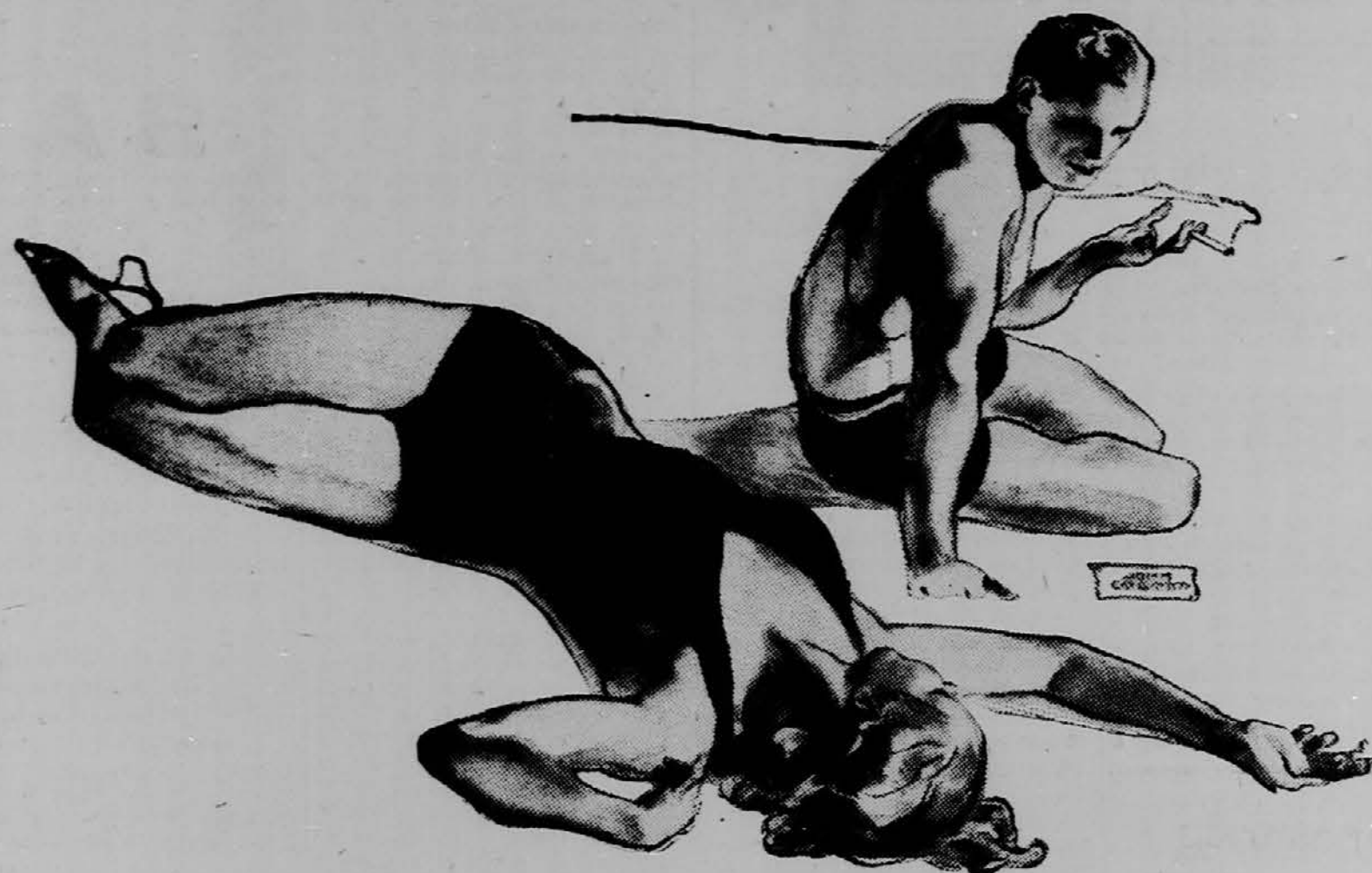
V veliko veselje mladih dam je tudi včasih prišel dr. Hinko Hranstnik in zelo se se zanimale zanj.

Zelo je tudi veselilo gospe Hedviko, da so vedno prišli novi gostje, ko so prejšnji odšli, kajti vsi so priporočili svojim prijateljem dobro tujko hišo.

Vsled dolgotrajne bolezni gospe Zadnikove bi bilo pričakovati, da bo gospodinjstvo nazadovalo, toda je bilo ravno nasprotno. Pri le malo večjih izdatkih so bili dohodki neprimerno večji. In vsak teden je gospa Hedvika dvakrat predložila račun o gospodinjstvu gospe Zadnikovi.

(Dolge prihodnjik.)

Ali vdihavate?



“Mi vas ne vprašamo
—mi vam pravimo!”

7 izmed 10 kadilcev vdihava vede
— ostali 3 vdihavajo nevede!

ALI vdihavate? Lucky Strike se lahko bavi s to zadevo jasno in pošteno. Rešila je namreč problem. Luckies slavnostni proces odstrani gotove nečistoče, ki so skrivale celo v najbolj izbranih in najbolj milih tobačnih listih. Luckies so ustvarile ta proces. Edino Luckies ga imajo!

Ali vdihavate? Seveda delate to. Vsak kadilec ali kadilka vdihava del

dima, ki ga potegne iz cigarete.

In ker vdihavate, bodite gotovi — bodite popolnoma gotovi, da je dim vaše cigarete čist — da so bile gotove nečistoče odstranjene, in zaščitite one nežne glasovnice!

“It's toasted”
Vaša Zaščita
proti dražljajem — proti kašlju

O. K. AMERICA
NARAVNAITE NA LUCKY STRIKE—60 modernih minut z najboljšimi glasbenimi koncerti na svetu in slavnimi Lucky Strike novicami vsak tork, četrtek in soboto zvečer na N.B.C. omrežju.



ONA ŽENA S KMETOV

(Nadaljevanje s 3. strani.)

sanjem je umrla. A železno kolo se vrtilo naprej in vrstilo se druge Berte pod njegovim žrvnjem. Kaj je resnica, da pomagajo to kolo vrstiti tudi roke onih, ki stojijo poleg mrtve Berte in jo iskreno objokujejo?

Mali je brez glave tekal po ulici. V salonu milostljive Šarič stoji razjokan in pridružen govori:

— Prosim, mama umrla.

— Kako to?

Modulacija glasu milostljive v svilenem penjoaru je ista kakor takrat, ko je Berto prašala, kako to, da ne uživa v “Madoni spalnih vagonov”, v “Grofici Marci”, v “Sestrinici iz Varšave”.

— Prosim, ne vem, kako to.

— A kaj je s teboj?

— Prosim, ne vem.

Milostljiva je stopila v drugo sobo, kjer se je milostljivi gospod sprehajal in razmišljal. O čem neki tako globoko razmišlja ta gospod direktor, ki izsekava gozdove po Balkanu in izvaža gradivo v Italijo in severno Afriko?

Direktor Šarič je še tip primitivnega gospodarja, ki še celo takta v izrabljanju nima. Eno lice iz Groszove galerije je izpadlo. Prišlec, ki še ne pozna umetnosti rafinirane pridobivanja v rokavicah; ki ne ve, da se to navadno garnira z cobrodelnimi darovi, plemenitimi gesami in zanimanjem za razna humana vprašanja. Ta nedostatek pojmovanja je vedno instinktivno izpolnjevala njegova žena. Milostljiva je poznala umetnost “prilike de velour”, učila ga je najpogostejših pravilno misliti, pa šele potem naj gre po ugodnejšem potu do cilja. A v vprašanju cilja se je milostljiva vedno zlagala s svojim možem. Zato ga ona popravi:

— Praviš, da oni delajo nered? Morda je precej negotovo tako misliti. Biti bi morali oprezniji, ker vrag ne spi. Danes se ne more več, kakor nekoč, reči, da je red samo ono, kar gre v naš račun, ker je

mnogo ljudi, ki gledajo na to z drugimi očmi.

— Kaj imajo oni gledati? Spet hočeš s svojim taktom? A kaj bi oni brez mene, kdo bi jim dal denar? Proglete beštije! Danes človek res ne more več mirno opravljati svoj resni posel. Zmerom so nekaj nezadovoljni.

— Pa, dragi, vendar mi znižujejo ne oni; zato je dosti neopretno govoriti v javnosti, da oni delajo nered. Ta način tvojega mišljenja mi je tuj. Res, moramo znižati, toda kako? Najprej s pregovori. To zahteva forma. Potem se mora znižanje pred vsem na lep način opraviti; za tem bi morali nekaj drugega napraviti, kako gesto, ki bo na videz plemenita, tako nekaj...

Milostljiva se za hip zamisli, potem nadaljuje:

— Veš, da je Berta umrla?

— Berta? Kdo je to?

— Ona žena, ki biksa.

— Ah, da, ona žena s kmetov.

Pa?

— Ta Bertin mali...

— Katere Berte?

— Pa one vendar, povedala sem ti že, kaj si tako raztresen, one žene s kmetov.

— Dobro, pa kaj je ž njo?

— Z njo nič, umrla je. Toda oni njen sin. Veš, da sem se prav zdaj rečesa spomnila. Bilo bi dobro, da ga vzamemo pod streho, ker nima nikogar.

— Kaj je tebi? In ti mi prav danes prideš s temi drobnarijami in takimi predlogi. Kaj sem jaz ubožni dom?

— Čakaj, polahko. Za nekaj drugega gre. Spomnila sem se, da bi te zdaj mogli kakšni časopisi napadati zaradi place, pa bi bilo prav, da vzamemo k sebi tega malega. Kaj bi bilo slabo, če bi nastopil kot rešitelj in bi ta čas govoril o naši dobri strani. Pozovi onega malega novinarja, ki prihaja k nam, pa

naj prinese njegov list, kako je umrla neka sirota, kako je njeno dete ostalo na ulici, a mi smo ga rešili — in tako dalje. To se sliši jako plemenito; purgarji bodo o tem razpravljali in jokali, a mi bomo zgled dobrote in uvidenosti. Kaj ne bi bilo to dobro za te dni? Ideja. Kje je ta mali? Privedi ga.

— Izvrstno! Ti si zares moj pravi angel varuh. To je prav dobro, takoj danes. Lepo ga obleci in daj ga fotografirati. Tudi sliko bomo dali v list.

Milostljiva je teatralno odprla vrata in privedla Bertinega sina. Milostljivi gospod ga potreplja po rami in zmagovito vpraša:

— No, mali kaj si lačen?

Ta novela ni nikak malomestni rebus temveč resnica. Navadna povest iz našega vsakdanjega življenja. Kakor sem nespreten, sem bil celo v skušnjavi, da jo dolgočasno tudi končam s tem citatom iz nekega lista:

— Zatorej se te zahteve ne morejo razumeti, ko vendar industrija vodi človek, ki ima srce za sirote, ki vneta misli na njihove težave, o čemer se je nedavno še enkrat prepričala naša objektivna javnost ob priliki tragičnega slučaja one nesrečne žene s kmetov, katere dete bi ostalo na ulici, da ni bilo srca direktorja gospoda Šariča.

— — —

— Glej, kako je oni blede vaje — enkrat prepričala naša objektivna javnost ob priliki tragičnega slučaja one nesrečne žene s kmetov, katere dete bi ostalo na ulici, da ni bilo srca direktorja gospoda Šariča.”)

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

V JUGOSLAVIJO

Preko Havre

Na Hitrem Ekspresnem Parniku

ILE DE FRANCE

4. JUNIJA (Opoldne)

21. JUNIJA — 8. JULIJA (Opolnoči)

PARIS

10. JUNIJA (Opolnoči)

29. JUNIJA — 22. JULIJA

FRANCE

16. JUNIJA

3. razred do Ljubljane in nazaj od \$139.00 naprej

Za pojavnost in potne liste vprašajte naše pooblaščenice agente

French Line

19 STATE STREET, NEW YORK

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —



1. Junija:

Mauretania v Cherbourg

2. Junija:

Columbus v Cherbourg in Bremen

General Von Steuben v Cherbourg in Bremen

3. Junija:

Majestic v Cherbourg

Westernland v Havre

4. Junija:

Le de France v Havre

Rotterdam v Boulogne sur Mer

7. Junija:

Leviathan v Cherbourg

Bremen v Cherbourg in Bremen

8. Junija:

Pres. Harding v Cherbourg

Aquitania v Cherbourg

9. Junija:

Saturnia v Cogh in Havre

10. Junija:

Conte Biancamano v Genova

Lapland v Havre

11. Junija:

Paris v Havre

Homerie v Cherbourg

Veendam v Boulogne sur Mer

15. Junija:

Olympic v Cherbourg

Berengaria v Cherbourg

Europa v Cherbourg in Bremen

16. Junija:

Berlin v Bremen

17. Junija:

Roma v Genova

Fennland v Havre

18. Junija:

Statendam v Boulogne sur Mer

Minnetonka v Cherbourg

21. Junija:

Lafayette v Havre

22. Junija:

Le de France v Havre

Pres. Roosevelt v Cherbourg

Majestic v Cherbourg

Mauretania v Cherbourg

23. Junija:

Bremen v Cherbourg in Bremen

Stuttgart v Cherbourg in Bremen

24. Junija:

Venezia v Trst

Reigenland v Havre

25. Junija:

Volendam v Boulogne sur Mer

26. Junija:

Columbus v Cherbourg in Bremen

28. Junija:

Conte Grande v Genova

Leviathan v Cherbourg

29. Junija:

Paris v Havre

Aquitania v Cherbourg

30. Junija:

Champlain (NOVI) v Havre

General von Steuben v Bremen

1. Julija:

Olympic v Cherbourg

Europa v Cherbourg in Bremen

Lancastria v Cherbourg

Westernland v Havre

Deutschland v Cherbourg in Hamburg